

Fiskere, der fiske lige uden for deres Dør. Derfor vil jeg meget bede om, at vi ikke af Hensyn til de store, gennemgribende og endelige Forandringer i dansk Lovgivning lade være at tage de smaa Krav i Betragtning, der maatte melde sig og maatte findes at være velbegrundede og retfærdige. Hvad vi maa gøre for at ophjælpe den nationale Velstand i Danmark, er jo ikke at lægge Baand og Tvang og Indskrænkninger paa de stræbsomme Erhververe, men meget mere at fri dem for Baand og Indskrænkninger og gøre dem det muligt at staa sig i Konkurrencen med deres mest virksomme Konkurrenter, som i dette Tilfælde ere Udlændinge.

Det er altsaa mit Haab, at den Tid maa komme, da vi faa Vesterhavet draget ind under en international Lovgivning, i hvilken Danmark er med, og at vi til den Tid kunne give strenge og for Fiskeriets fortsatte Bestaaen og Blomstring nødvendige Fredningsregler. Men saa længe Marken pløjes op af Udlændinge og udnyttes til den mindste Flynder, mener jeg, at Danmark ikke har nogen Grund og nogen Ret til at paalægge sine Borgere Indskrænkninger. Tværtimod er det vor Pligt at borttage Indskrænkningerne, saa at vore egne, fattige Vesterhavsfiskere stilles lige i Konkurrencen med de fremmede.

Der er sagt, at det er vanskeligt at kontrollere. Det kan godt være. Alle disse Kontrolbestemmelser ere noget, vi faa, hver Gang der indføres et Forbud. Naar det derfor siges, at Kontrollen er vanskelig, svarer jeg: Den bedst mulige Maade at undgaa Kontrol paa er at undgaa Forbud. Kunne vi altsaa ikk undgaa Forbudene i det hele taget for vore indre Farvande, Limfjorden og Sundene og Bælterne, er det altsaa ikke nødvendigt, hvad jeg ikke mener, det er, at ophæve Forbudene her, da det er Farvande, der ere dansk Myndighed undergivne, maa vi ikke af Hensyn til en Smule Ulejlighed med Kontrollen gyse tilbage for at give Vesterhavsfiskerne deres Ret. Vi have i vor Jagtlovgivning Bestemmelser om, at Vildt, som er fredet her i Landet, kan indføres i Fredningstiden mod Certifikat, Forsyning med Segl osv. Paa samme Maade kunde det bestemmes, hvis Vestjyderne fandt paa at forhandle deres Undermaalsfisk paa Østkysten — Aalborg eller Aarhus — at Fiskerne ikke maatte give dem til Forhandling, medmindre der med hver Forsending fulgte et Certifikat om, hvor de kom fra. Endelig

kunde det ogsaa gøres saaledes, hvad Vestjyderne sikkert vilde være glade ved, at de fik Lov til at sejle ind i en bestemt Havn, f. Eks. Esbjerg, hvorfra Fiskene kunde udføres til Udlandet. De vilde nok underkaste sig en eller anden Indskrænkning, hvorved det muliggjordes, at man kunde give dem denne Fritagelse for Forbudet.

Jeg skal altsaa, skønt jeg kan se, at Sagen vil møde Sten paa sin Vej, ikke lade være at melde mig som en af dem, der vil gaa i Ilden for at skaffe Fiskerne af med dette hemmende Forbud.

Frederiksen: Jeg er enig med det ærede Medlem, som nu satte sig, i den væsentlige Del af det Fiskeriforedrag, som han her holdt. Der er neppe nogen Tvivl om, at der kan være et berettiget Krav paa Løsningen ogsaa af det Spørgsmaal, som dette Lovforslag omhandler. Men paa den anden Side maa jeg erklære mig ganske enig med den højtærede Landbrugsminister, naar han udtalte, at han ikke ansaa det for heldigt nu paa dette Tidspunkt at begynde paa en stykkevis Forandring af vor Fiskerilovgivning. Thi det, her er Tale om, er ikke det første Krav, der har meldt sig i den Retning. Der er, som ogsaa den sidste ærede Taler antydede, et Krav, der har været fremme lige saa længe, for ikke at sige længere, nemlig Kravet om Aalegaardsspørgsmaalets Løsning, ligesom ogsaa det, som det samme ærede Medlem omtalte: de lukkede Vænde, vore Kontrolbestemmelser og andet mere. Alle disse Ting trænge i lige saa høj Grad til Forandring som det, det foreliggende Forslag tilsigter at forandre, og derfor er jeg mest enig med den højtærede Landbrugsminister, naar han vilde vente med at faa det ene Krav gennemført fremfor de andre, indtil der kunde fremkomme en samlet Reform.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) antydede i sin Tale, at den Kommission, som Landbrugsministeren tænkte paa at nedsætte til at udarbejde et Forslag om Fiskerilovgivning, kunde sidde og arbejde i lang Tid, og det kunde have lange Udsigter med at faa en Reform paa det Omraade, dersom vi skulde vente til dens Betænkning forelaa. Jeg vilde meget beklage, om en saadan Kommission vilde sidde og arbejde i Aaringer, jeg vilde endog, da denne Udtalelse nu er fremsat, henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han samtidig med, at han nedsatte en saadan Kommission, som vist er Fiskerne